

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
Η ζωή μας είναι θέατρο
Ερωτικά Χριστούγεννα

(Συνωστισμός στο δρόμο. Χριστούγενναίτικη παραμονή. Έκλεινη κι' Εκείνος σφιγμένο μέσο στο πλήθος, αφήνεται να πασπαρ-θούν).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πρόσχε μη χι-θούμε!

ΕΚΕΙΝΗ.—Μα γι' αυτό, βλέ-πεις, σε κρατάω τόσο δυνατά.
ΕΚΕΙΝΟΣ.—(της σφίγγει το χέρι τρυφερά).—Αλήθεια, όμως, είσαι κοντά μου πάλι άπόμει... Σάν ψέμα μου φαίνεται...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά).—Κι' όμως είν' αλήθεια... (Προχωρούν γιά λίγο, αμυλ-τοι. Περνάνε τους πολυσύχναστους δρόμους και φτάνουν μπροστά στο σπίτι του, σφιγμένο πάντα ο ένας άπάνω στην άλλον, χωρίς να υπάρχει πια κανένας λόγος).

ΕΚΕΙΝΟΣ (αγίαζα δισταχτι-κά).—Ο' άνέστης...

ΕΚΕΙΝΗ.—Μα, φυσικά! Δε

μα θέλεις...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—"Αν σε θάλω!... (Βυάζει το κλειδί του, άνοιγει, μπαίνουν).

ΕΚΕΙΝΗ.—Κρύο, όμως!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Χριστούγενναί-τικο. Και το δράμα είν' ότι εδώ μέσα δεν κάνει πολύ λιγότερο κρύο απ' το δρόμο...

ΕΚΕΙΝΗ.—Οχι δά! Έδώ μέ-σα είν' εζοτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κακά είν' τα ψέματά! Κάνει κρύο πάντα σ' ένα σπίτι, όπου κεντρική θέρμανση έμεινε μόνο το άγκάλιασμα και το φιλά... Ίδιως, άμα λείφουνε κι' αυτά...

ΕΚΕΙΝΗ.—Και γιατί να λεί-φουνε...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Νά σ' άγκαλιά-σω και να σε φιλώσω; Μα πώς γίνεται...

ΕΚΕΙΝΗ.—Γίνεται... Νά, έ-τσι. (Παίρνει τα χέρια του και τα περνάει πίσω απ' τη μέση της ενώ τοποθετεί τα χείλια της κα-τω απ' τα δικά του. Έκλεινη τη σφίγγει και τη φιλάει πολύ). Εί-δες πού γίνεται!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσα... Άλλά...

ΕΚΕΙΝΗ.—Άλλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δεν ήξερα άν

έπρεπε... Άν είχα το δικαίωμα...

ΕΚΕΙΝΗ.—Άκουσε. Γιά μένα είσαι πάντα ο άγαπημένος... Ο άνθρωπος που ήσα μαζί του τις

ώραιότερες στιγμές, που ή ζωή μου στο πλάι του φωτιζότανε πάντα απ' τις άσπρες άποχρώσεις του δνείρου... Στο πλάι σου, οι ώρες περνάγανε με χαρομένη ζενοιασιά, όλα ήταν όμορφα, απ' τα φίλιά ως τη γκρίνια, κι' απ' την πολυτέλεια ως τη στερήσι...

Ο Έρωτας είν' ή πιο σπουδαία άμυνα εναντίον της ζέστης και του κρύου. Το καλοκαίρι, ένα φι-λί άπό δυο άγαπημένα χείλια μάς φέρνει τη δροσιά, το χειμώνα έ-να άγκάλιασμα άπό δυο άγαπη-μένα χέρια μάς φέρνει στο άσος των τροπικών με την αταλότητά θερμότητας. Ένα χάδι μάς χορ-ταίνει κι' όταν άκούω το στομά-χι μάς συμβή να είν' άδειο, κι' ένα τρυφερό σ' άγαπώ μάς κί-νει μεγιστάνας του πλούτου. Θυ-μάσαι τα περνάω με Χριστού-γενναίς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με σκυμμένα μά-τια).—Πώς δεν τα θυμάμαι... Άγαμέ άπό μια σαβέλλα και μισό πορτοκάλι, και κοιμηθήκαμε κάτω άπό την κουρτίνα του παρα-θύρου... (Άποφασιστικά): Είχες δίκιο, να φύγεις!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είχα πολύ άδικο! Έφωνα γιατί μου λείπαν όλα τα δευτερεύοντα, και μου περισσέυ-το κυρίως... (πίο σιγά): τώ-ρα, έχω τα δευτερεύοντα και μου λείπει ο Έρωτας... (Τον άγκαλιά-ζει): Δός μου τον, τουλάχιστον γι' άπόψε, ποδήνα Χριστούγεννα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τι να τον κά-νεις το φτωχό, ρε φίλο! Έρωτά μου, που περπατάει κουρελιές και έμπόλητος... Ο Έρωτας σου ο σημερινός είν' έκαλοαθήμενος και πολυτέλης. Πατάει στ' ακριβά χα-λιά, και χαϊδεύεται απ' το μετά-ξι κι' απ' τις ακριβές γυνέες...

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός! Ο Έρωτας είν' και θά μείνι άλήτης στη ζωή. Μπορεί, βέβαια, καμ-μια φορά, να τον έπηρεάσουν οι πολυτέλειες, άφου είν' άδύνατο πλάσμα—σάν τη γυναίκα...—μο-ρει καμμία φορά να προτιμήσι τη ζέση απ' το κρύο, τον άστικο άπ' τις έληές, τη σαμπάνια απ' τη ρεσινα, έρχεται όμως και στιν-γύ που νοσταλγεί, που όδονείται την πολυτέλεια του παρόντος και λογατράει λίγη στερήσι, λίγο κουρτούρισμα, λίγη πείνα...

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι κοντός!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά).—"Οπας άπόψε...
ΕΚΕΙΝΗ (ζεστά).—Μην τό-πής!... Άπόψε όλα είν' όμορφα εδώ μέσα. Δε μου λες, γράφεις; Τι θα μου διπλώσεις δέκο σου...
ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά).—Τι άλλο; Στιχούς... (Παίρνει έ-να χαρτί γραμμένο απ' το τρα-πέζι): Είν' μάλλον επίκαιροι—χριστουγενναίτικοι...

ΕΚΕΙΝΗ (χτυπάει τα χέρια της).—Τι άράτα... Διάβαστους (Κάθεται σε μια καρέκλα με τρία πόδια—το μοναδικό καθίσμα του δωματίου).

ΕΚΕΙΝΟΣ (διαβάζει):
"Ένας χλωμός, κακοφτιασμένος α' Ένας αλμύρας, φασουλής και μια ακριδή κουκλίτσα—πορσε-λάνη φίνε—
βρεθηκαν δίπλα—αυτός Ρωμηός, (αυτή Γαλλίς
σε μια λαμπρή Χριστουγενναίτικη (δωρίτινα...
και την άγάπησε—είν' ή τύχη
να μπλέκουν πάντα με γυναίκες (επιπαισμένες.
Μα πήρε αυτή, τον Έρωτά του γιά
και τις ματιές του γιά, προσπά-
Γι' αυτό τον έζωσαν οι πίκρες κι' (οι καμμοί
και την καρδιά του την έπνιξαν (χίλιοι πόνοι.
—Είν' ή άγάπη λυγρές, άσκρα, (στεναγμοί,
που ακόμα σχίζουν και καρδιές (άπό χαρτί...
Και κάποιο θράδυ—ήταν θάρρω, (παραμονή...
"Έδειξε αυτή πώς ήταν τέλεια θε- (ατρίνα:
Γέλασε φεύγοντας σκαρπών, σάν (έλευνη,
κι' άφησε πίσω την ολόφωτη έι- (τρίνα...
"Ίσως ζαλιστηκε απ' τη λάρ- (του λάρ-
Ίσως την πνίξαν όποχρώσεις καμ- (παντού!
— Πάντως πούληθηκε σε κάποιον (κοίλαρα,
κι' έφυγε μόνη, σ' αυτοκίνητο, (μαζί του.
Κι' ο φασουλής, άφου τον έπνιξε (ο πόνος,
έμεινε άπουλητος, και φουκαράς, (και μόνος..."

ΕΚΕΙΝΗ (δακρυμένη).—Τι άραίοι!... (Τον άγκαλιάζει).
ΕΚΕΙΝΟΣ.—"Ατέλειωτο;
ΕΚΕΙΝΗ (τον άγκαλιάζει πιο σφιχτά).—"Η κακομαθημένη, πρόστυχη κι' έλευνη κούκλα γύ-
ρισε στο φασουλή της...Γιά να μη φύγι ποτέ... Ποτέ πιά...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ...

"Ένας νέος κάπνιζε με πάθος το τσιγάρο του. Ξαφνικά τον πλησιάζει ένας ηλικιωμένος κύρι-ος και του λέει:
— Πόσα τσιγάρα καπνίζεις τη ημέρα;
— Τριανταδύο!
— Και πόσο σου κοστίζουν;
— Δεκαπέντε χιλιάδες!
— Δε νομίζεις, παιδί μου, ότι αν δεν κάπνιζες θα μπορούσες σιγά-σιγά με τις δεκαπέντε χι-λιάρδες την ημέρα να είσαι ίδιο-κτής αυτής της πολυκατοικίας άπέναντι;
— Και είσθε σεις ο ιδιοκτήτης της πολυκατοικίας;
— Όχι.
— Έγώ όμως είμαι!

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ
"Η σύζυγος.—Θέλω να είμαι ελκρινής μαζί σου. Έάν πέθαι-νε, θα ξαναπαρθένω.
Ο σύζυγος.—Δεν έχω καμμία αντίρρηση. Τι με νοιάζει ξένα γιά το τι θα τραθή ένας άνθρωπος τον όποιο δεν ήν αρχιζώ καν;

ΑΝ ΔΕΝ ΜΙΛΟΥΣΕ
"Εκείνη.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
"Εκείνος.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

Ο ΕΡΩΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΔΩΡΙΟΝ

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

Η ΠΕΠΟΝΟΦΛΟΥΔΑ

Νάτος ο Έρωτας!
Έστρώθηκε στο έδωλίο του κατηγορου-μένου και περιμένει να δικάστει. Άπό τους τακτικούς θαμνούς του άντρου της θεμίδος, είν' ο τακτικώτερος οχεδόν. Αυτός το άνήνοχο παλινόπαίδο της Άφρο-δίτης, δεν έπαψε ποτέ να βάρι με μπε-λάδες τους ανθρώπους. Όυτε ο πόλεμος, ούτε ή πείνα, ούτε ή μαύρη άγορά, ούτε ή ακρίβεια μπόρεσαν να τον φέρουν σε λογαριασμό.

Κατούσα και σκουνοτούφα βάζει τα γυα-λιά της ή θεμίς και προσπαθεί να τον μαζέψι! "Αμ δέ! Τον στέλνουν φυλακή και ξαναγυρνά δριμύτερος—αδιόρθωτος, τρελλός, θορυβοποιός, σκανδαλοποιός, έ-πιμονος, παικιδιάρης, φαρσέρ, μέγας ταραχοποιός και μπουρλοτιές της πού-χιας των ανθρώπων. Κάτος έκει άνάμεσα στο πλήθος του άκρασθηρίου, άναγνώστη, να παρακολουθήσει την ανεξάντλητη του όρση.

Λοιπόν.
— Την άγαπούσα, κ. Πρόεδρε.
— Αί!
— Και παρουσιάσθηκα στην μάνα της εν τάξει και παρατάει, κυρία Σμαράγδα, έ-πιθυμώ την όφειτσα περί γάμο. Και μετά χαράς, μου λέει, ή μάνα της, μπράβο, γυιέ μου, πού θα θρη καλύτερο;
— Και ή όφειτσα τί έλεγε;
— Εν τάξει.
— Σε ήθελε;
— Εν τάξει.
— Της είπες γιά το γάμο;
— Εν τάξει.
— Και δέχτηκε;
— Εν τάξει.

Εν τάξει και παρατάει όλα. Έλα δ-μως πού ή όφειτσα είχε ατέλειωτους έκ-κρεμείς λογαριασμούς! Τύπος άνήνοχος, μία τοιλιόθερα ώς δεκαοκτώ χροών—μαλλί τρελλό, μάτι ζυγνό, κουστιαρά, λυ-γίστρα και τσακιστάρα—είχε άνοιξει έρω-τικό δευτέρι έκει στην γειτονιά και ή χρυσή νεολαία της περιοχής σ' άπόσται ενός χιλιόμετρου έρχόταν να γραφή στο βιβλίο παρουσιάσεων της καρδιάς της, ό-που ο πάς γινότανε δεκτός με γλυκά χαμόγελα, ναζάκια, σου είπον και μου είπες.

Λοιπόν;
— Ο Θεός να σε φυλάη άπό πεπονό-φλουδα και άλλη πεπονόφλουδα χειρότε-ρη άπό την όφειτσα δεν μπορούσε να γίνι. Τό μέν, την πιάνω με τον Άπο-στόλη. Τ' είν' τούτος, όφειτσα; Άζάδε-ρος. Καλώς. Τό δέν, την πιάνω με τον Χρίστο. Τ' είν' τούτο, όφειτσα; Άζάδε-ρος. Καλώς. Τό μέν, την πιάνω με τον Άναστάση. Τ' είν' τούτος, όφειτσα; Ά-ζάδερος. Καλώς. Τό δέν, την πιάνω με τον Γιάννη. Τ' είν' τούτος, όφειτσα; Ά-ζάδερος. Καλώς. Ο μέν, σου λέει, πρώ-τος άζάδερος. Ο δέν, σου λέει, δεύ-τερος άζάδερος. Ο μέν, σου λέει, τρί-τος άζάδερος. Ο δέν, σου λέει, τέ-ταρτος άζάδερος. Βλάκας δεν είμαι, κ. Πρόεδρε, αλλά την άγαπούσα την δι-φίτσα, και άπάς άγαπών την όφειτσα, άστα. Κυρία Σμαράγδα μου, έδω στην μάνα, εν τάξει και παρατάει όλα, αλλά το συγ-γενολόι σας μεγάλο, τί θα γίνι; Πολ-λά ζαδερίτσα ο όρίζων της όφειτσας.

Πατάγεται ή όφειτσα έδω!
— Και άναστάς να βλέπω τα ζαδερί-τσα.

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝΗ.—Άγαπάς περισσό-τερο τα ζώα άπό μένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κατάρθωσε να μη μιλάς σάν κι' αυτά και θα σ' ά-γαπώ πολύ περισσότερο!

ΕΚΕΙΝ

...πανεθ.
...ήκη γόρω κι' εσκεπάζε τον

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

—Σας ἀκούω.
ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

κώτατο προφίλ και αγαλματένιο ανάστη-
μα. Ή Δομνίτσα είχε σπουδάσει και στ
Βιέννη, έπαιζε θαυμάσια πιάνο και φημι
ζότανε για την εξουσία της και τη

κορη μου; Μή φοβάσαι, άνοιξε σέ μέν
την καρδιά σου... Μίλησέ μου...
Στό επόμενο φύλλο θά ίδουμε τή σ
νέχεια και τó τέλος τής δραματικής α
της ιστορίας.

ΣΤΕΦ. ΔΛΟΝΗΣ

(Κι' ἡ συνέχεια ἡ τρίτη τῆς παρούσης
ἀντιστάσεως οὐδεμιᾶς μὴ οὐσης)

Παχουλό και γευστικό πουλερικά

καὶ οἱ ἄλλοι πού μεγάλες φτώχειες
(ἔχουν)
θὰ τὴ δοῦνε μόνο, θὰ ξερογλυφοῦν
καὶ τὰ σάλια τους ἀκράτητα θὰ τρέ-

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ένα είδος που το ξέρει όλ' η γη,
διαφόρων ποιοτήτων και χρησιμότητων

ὅταν τύχη δὲ νὰ εἶνε καινούργη
δέκται γίνονται ζηλιάρικων βλεμμάτων
Ἡ ποιότης τους δὲν εἶνε πιά καλὴ
κι' ἔτοι μόνο λίγες μέρες σοῦ κρα-

οσοι όμως παίρνουν τα πολυτελή
τάχουν χρόνια και στο σβέρκο μας
(πατάνε!

ΔΟΥΚΟΥΜΙΑ

Πολυποίκιλα γλυκύσματα τερπνά,
ἐπιδόρπιο λαμπρὸ κόσμου ἀπείρου,
ποῦ μ' αὐτὰ ἡ λαιμαργία μας ζυπνᾷ

Μα φριχτά παρεξηγήθηκαν, πού λές,
ἐπειδὴ τὰ προτιμοῦν σὰν λυσσασμένοι
ὄσοι ἔχουν...

ΧΡΙΣΤΟΦΩΜΟ

Εἶνε βέβαια φωμὶ, μὰ τὶ φωμὶ
μὲ πολλὰ...

...πολλά μυρωδικά πλημμυρισμένο,
που το βλέπεις και σε πιάνουνε σπα
... (σμοι)
... όπως τῶχουν με καρύδια στολισμένο
... ΜΑ...

ὥστε, σβύνοντας τὰ ἔθιμα τὰ πρῶτα
καὶ οἱ πλοῦσιοι, ποὺ λέτε, κι' οἱ φτωχοὶ

παραδούν μόνο με.. Χριστομπο-
(μπότα!
Υ. Υ.
(Ή συνέχεια με τρόπο πιο σαφή

στο επόμενο το φύλλο θα γραφεί)

ἀναμειθῶ στίς — Ζάλλω χαμογέλασε πικρά.
 — Πι παράπονα ἔχω ἐναντίον

Χριστουγεννιάτικοι στίχοι

ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ἔλα κι' ἀπόψε σὰ χρυσὰ στολῆδια τοῦ ἑλάτου
 Χριστουγεννιάτικη νὰ ζήσουμε βραδυά.
 Ἔλα, καί μ' ἔνα φασουλή καί μιά κορδέλλα του
 Νὰ ξαναγίνουμε γιά μιὰ στιγμή παιδιά...
 Ἦθάνε ζεστά, πολὺ ζεστά μέσ' στὸ σαλόνι μας
 — Ἀπ' τὴν ἀγάπη; Ἀπ' τίς ματιές; Ἀπ' τὸ τῆακι; —
 Καί, μπρὸς στὸ δέντρο, ἔγω καὶ οὐ θάμαστε μόνοι μας
 Μὲ συντροφιά, κάποιο φτωχὸ καραγκιοζάκι...
 Καί τ' ὅταν περάσουν ὥρες κι' ὥρες — τόσο γρήγορα —
 Καί τὰ κεράκια πιά οὐδοῦν τοὺς κάθε κλῆνου,
 Χωρὶς καθόλου νὰ μοῦ πῆς λόγια παρήγορα,
 Οὕγε, καί γύρισε κοντὰ μου. — Καί τοῦ χρόνου!...
 ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ο χειρομάντης

Σ' ένα διαμέρισμα της πρώτης θέσεως του 'Εξπρές που προερχόταν από την Βενετία διασχίζει την 'Ελβετία με κατεύθυνση προς το Παρίσι, η κυρία 'Ελένη Μερλέν, όμορφη, κομψή, χαριτωμένη, κυττάζει κάθε τόσο στον καθρέφτη της τσάντας της που κρέμεται, το πρόσωπό της, ρίχνει ένα βλέμμα έξω απ' το παρτίκι στα γυαλιστερά χαρτιά και τις κάτασπρες 'Αλπεϊκές και προσπαθεί συγχρόνως να συνεχίσει το διαβάσμα ενός αστυνομικού μυθι-στορίου.

Ο κύριος που κάθεται απέναντί της κοιτάζει ένα μυροδαίο τσιγάρο, ρίχνει μια ματιά στην διασημένη εφημερίδα του, κοιτάζει το ρολόι του και στο τέλος κλονώνεται το βλέμμα του πάνω στην 'Ελένη.

—Μήπως σάς ενοχλώ;
—Μά τι λέτε!
—Μου επιτρέπετε να σάς προσφύρω...

—Ευχαριστώ πολύ.
Και η 'Ελένη, φιλόσοφη, μ' ένα προκλητικό χαμόγελο, παίρνει ένα τσιγάρο απ' την τσάντα, φεύγει το συνταξιδιώτη της. Κλασική ερώτηση, κλασική απάντηση, κλασική προσφορά. Ο κύριος έσπασε. Ο κύριος παίρνει μια κόπια, ένας άνθρωπος που έβριζε καλά τον κόσμο, τις γυναίκες, τη ζωή. Είπε νέος, συμπληρωμένος και εύχρηστος. Το ταξίδι θα περνούσε έτσι, πλάι πλάι, με λίγο μυστήριο. Κι όταν μια γυναίκα δεν είναι για είκοσι χρόνια, τα φιλολογικά ενός νέου της είνε πάντοτε ευχάριστα.

—Πηγαίνετε κι' εσείς στο Παρίσι;

—Όχι, στη Λωζάννη.
—Κρίμα!...
Διπλό χαμόγελο. 'Εξω άρχίζει να χιόνει. Τα χιόνια παίρνουν ένα σφωρό μαγευτικά χρώματα. 'Ηρθε η ώρα του φαγητού. Στο βαγκόν-ρεστωράν η 'Ελένη βρίσκεται κοντά στον υποχρεωτικό κύριο. 'Εχει βάλει τα ματιά της και είναι τώρα πιο θεατρική, πιο μοιραία. Αργά, με αρμονικές κινήσεις θγαίνει τα γάντια της και αποκαλύπτει δυο ώρες, κατάνεκα λεπτά χερσάκια. Φοράει ένα μόνο δαχτυλίδι, έναν ώμο ασπέρ, στολισμένο με μπριλλάντια... Τι άριστοκρατικό γούστο!

—'Εχετε ένα παράξενο χέρι! παρατηρεί ο κύριος.
—Μήπως έχετε να διαβάσετε τις γραμμές;
—Λιγάκι...
—Ποιό θέλετε;
—Το άριστερο...

Κι' έτσι το ώραίο χέρι της 'Ελένης βρίσκεται μέσα στα νευρώδη χέρια του κυρίου. 'Εκείνη νοιώθει μια γλυκεία ευχαρίστηση. 'Εκείνος είναι σοβαρός, όπως όλοι οι άνδρες όταν αρχίζουν να έρωτεύονται. 'Εξαιτίας προσεκτικά του γεμάτου μυστηρίου διχτύ των γραμμών, κυττάζει το σχήμα του χεριού, τα λεπτά δαχτυλά, τα έτοιμα νύχια, χαϊδεύει την τρυφερή επιδερμίδα κι' έπειτα λέγει με σιγανή και αλλόκοτη φωνή:

—Μεγάλη φαντασία. Χαρακτήρας ειλικρινής. 'Απεριποίητη ιδιοσυγκρασία... 'Η γραμμή της καρδιάς είναι έντονη: αυτό σημαίνει πάθος, σταθερές αποφάσεις... 'Εδώ χωρίζεται σε τρεις πιο μικρές γραμμές. Καλαίσθητος, στωικός, τρυφερός... 'Ανισχυχο πνεύμα... 'Αγάπη για περιπέτειες.

—Είπατε θαμνάσιος! φιδυρίζει έκραση η 'Ελένη.
—'Εχω πεύρα!
—Αυτό είναι ολοφάνερο!

—Ο δείκτης είναι πιο κοντός από τον μέσο. Αυτό δείχνει ένα χαρακτήρα ήρεμο, εύκολο να δαμάσθ.

—Αυτό εξαρτάται...
—Φυσικά... Είπατε ευαίσθητη, γι' αυτό δοκιμάσατε πολλές φορές μά και πολλές στενοχώριες. 'Ενα λουλούδι, ένας λόγος, ένα

άρωμα, είναι αρκετά να σάς κάνουν να χαρήτε ή να πονέσετε.
—Αυτό είναι αλήθεια.
—Στόν άνδρα γυρεύετε περισσότερο χαρακτήρα παρά ομορφιά.
—Χαρακτήρα πρό πάντων...Και τώρα ήπτε μου και κανένα δυατάρεστο.

—'Ακούστε λοιπόν: είπατε ζηλότυπη, τρυφερά ζηλότυπη.
—Μά είναι, ελάττωμα αυτό;
—'Αναλόγως των περιστάσεων...
—Είπατε σπάταλη.

—'Μά, μά είπατε σωστός μάγος. Μαζί με την εξέταση του χεριού τελειώνει και το δείπνο. Γυρίζουν πάλι, στις θέσεις των. Η 'Ελένη φοράει τα γάντια της και ρωτάει περίεργη:

—Είπατε δικηγόρος;
—Όχι, είμαι γιατρός.
—Ο κύριος δίνει την κάρτα του.
—'Αλλά... Είπατε ψυχίατρος.
—Μάλιστα, θεραπεύω τρελάους.
—Γι' αυτό γνωρίζετε τόσο καλά τις...γυναίκες.

Το 'Εξπρές μπαίνει, σε λίγο στο σταθμό της Λωζάννης. Η 'Ελένη κατεβαίνει.
—Καλό ταξίδι.
—Ευχαριστώ. Είμαι άπαρηγόρητος που μένω μόνος!

Σε λίγο η 'Ελένη βρίσκεται στην άγκαλιά του συζύγου της, ο οποίος την ρωτάει:

—'Εκάνες καλό ταξίδι, αγάπη μου;
—Θαυμάσια. Βρήκα μάλιστα κι' ένα γοητευτικό ασυμπτωτικό, έναν επισημό, ο οποίος στο τραπέζι μου ζήτησε το χέρι μου!

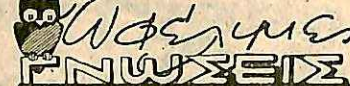
—Τι λές! Το χέρι σου;
—Για να διαβάσω τις γραμμές του, άνοιξε! 'Ηταν ψυχίατρος και ήξερε απ' έξω την χειρομαντική.

Η κυρία Μερλέν κυττάζει στον καθρέφτη, θγαίνει τα γάντια της, παίρνει μια θαλασσοδία κι' αρχίζει να θαλασσοδία το λευκό χέρι που πρό όλγλου κρατούσε ο συμπαθητικός έκεινος νέος. 'Εξαφνα όμως γλυμιάζει.

—Το δαχτυλίδι μου! φωνάζει κατατρομαγμένη, ανήσυχη.

Και τότε μόνο καταλαβε πως ο κύριος του 'Εξπρές ήταν ένας λωποδότης.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΤΑ ΕΛΑΙΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΑ

—'Εάν ελαίοχρωμάτισαμε προσφάτως τα δωμάτια του σπιτιού μας και θέλουμε ν' αποβάλουν γρήγορα τη δυσάρεστη όσμη του νεφτιού που απομένει σ' αυτά, το καλύτερο στις γωνίες θαβεία πλάτα γυαλιστά νερό, το οποίο θα φροντίσουμε ν' ανανεώνουμε τακτικά.

ΛΕΚΕΔΕΣ ΑΠΟ ΦΥΤΑ, ΦΡΟΥΤΑ, ΚΡΑΣΙ

Για να καθαρίσετε τους λεκέδες που προέρχονται από φυτά, φρούτα, κόκκινο κρασί ή κόκκινο μέλι, αν μόνον έχουν γίνει πάνω σε λευκά υφάσματα χρησιμοποιήστε άμμο θείου και θερμό χλωριούχο υδρό. Προκειμένου περί χρωματιστών υφασμάτων, να τα πλύνετε μέσα σε χλωρή σαπουνιά, δα ή να τα τρίψετε πολύ ελαφρά με άμμονια.

ΓΙΑ ΜΑ ΜΗ ΡΑΓΙΖΟΥΝ ΟΙ ΧΥΤΡΕΣ

Είνα αναμφισβήτητο, ότι μερικά φαγητά γίνονται πιο εύγευστα όταν μαγειρευθούν μέσα στις παρτοπαρόδες χωματένες χύτερες, από αλουμίνιο. Το κακό όμως είναι, ότι οι χωματένες χύτερες ραγίζουν, να το αποφευχθεί αυτό, δεν

χύτερες που θα τοποθετηθώ, δεν θα υπάρχει κίνδυνος έτσι να καθομένα, στο 'Ινταρ Μιτζιλίο! 'Αλλά

—Αυτό που σου λέω. Και σά δέ θες με το καλό, θα στο κλείσω με το ζόρι, διαβόλου λώλο. 'Εφταλία πορτογούρα! Ούλα αυτά, καλέ, τα κάνεις για να με

—'Ηθόι, μάτια μου, έγω να σε δομπαίζω; Γελάστε πόρτες και παναθούρα!...

Μωρή, σ' έχουνε μπουμπυλίο όπως κατάντησες τελευταία και τα ρεζιλίκια σου τα ζέρουνε έφτα μαχαλάδες! Ούρα κάνουνε οι αγαπητικοί στην δώπορτα σου.

—Έγω, μωρή, έγω τ' ο κούτελό μου σαν τον ουρανό παστρούκι! Είπα θα στο κλείσω, θα στο κλείσω! Είμαι καλή να σε πάω στο κρηπίο.

—Κρίμω, νταλαθερίζεσαι σά τσαρσά με τόκο μουσερπιδόσ σου και είσαι σ' ένα σοκάκι. Μά έγω έδώ μέσα, σά θα μου κλείσει αυτό το πανάθουρο, όπως είμαι νευρική, πληθωρική και ψυμωμένη θα μουρρη πάλι έκεινο τ' ατόσσο κι' οι

—Νά σκάσεις, να ήουκάρι ο μαχαλάς! φωνάζει με λύσσα και γινάτι η Σαμιώτισσα. Πρόοδε, για τελευταία φορά στο λέω, να μη το ξαναοίσεις, γιατί θάχωμε κακή

—'Από κείνη τη μέρα το παράθουρο της 'Εφταλίας έμεινε κλειστό, κατάκλειστο. Ο Νικολάκης, για καλό και για κακό το κάρφωσε να μη γίνονε τα μικρά μεγάλα. Κι' έτσι πάνε ο φιλίες με την Ζαχαρώ, πούτανε πριν οι δυο τους νύχι και κρέας. 'Από μικρά κοριτσάκια ήταν μαζί μέρα νύχτα.

Μά πέρασαν από τότε πολλά χρόνια. Η 'Εφταλία παντρεύτηκε με το Νικολάκη και ζούσε τιμία και νοικοκυρεμένα. Μα

—Κάρι και η φιλένδα της η Ζαχαρώ. Μά αυτή όσο πηγαίνε και απογινόνε! Λούα, σκέσεις με παλληκάρια, όλα πηγαίνανε χαμένα. Και κατάντησε η μαίρη να σκάνδαλο, η ντροπή του μαχαλά. Καμιά δεν ήθελε την καλήμέρα της. Και από τη λύσσα της τάβαλε τώρα με την

—'Εφταλία. 'Ηθελε να την πάρη στο Ειρηνοδικείο και της έκλεισε στο τέλος το παράθουρο.

Μά ένω πρωί ο αστυνόμος της γειτονιάς είδοποίησε τη Ζαχαρώ πως θα κάνουν το σπύτι της επίταξη.

Ράγισε η καρδιά της Εφταλίας που τότε άκουσε. Η έρημη η Ζαχαρώ έτρεξε θόλανε να μαζέψη το μούμπλια της, να λώδερνε να μαζέψη το κουβαλάσουν βρή αρραμπάδες, να της το κουβαλάσουν ένω μια εαδέρφη της στο Πειραιά. Καμιά γειτονισσα δεν πήγε να παρασταθώ και

—Να της μεταπιάσει. Και όταν μετά δυο ώρες απελπισμένη έφρυνε, σαν τρελλή, έρω φασέρ τρίξιμο άκουσε πίσω της. Το κλεισμένο παράθουρο άνοιξε και βγήκε η

—Εφταλία με μια τρεμουλιασμένη φωνή και της είπε:

—'Αιντε στο καλό... και με το καλό να ξαναέρθεις στο σπιτάκι σου. Μπορεί εύκολα να κλείσεις ένα πανάθουρο, μα όχι και μια καρδιά σαν τη δική μου. Είμαι μωρή Σμυρνιά πονοφύκη! Και έχεσας τα φάρμακά σου και τα Νεροδικεία!

—'Αιντε στο καλό... και με το καλό να ξαναέρθεις στο σπιτάκι σου. Μπορεί εύκολα να κλείσεις ένα πανάθουρο, μα όχι και μια καρδιά σαν τη δική μου. Είμαι μωρή Σμυρνιά πονοφύκη! Και έχεσας τα φάρμακά σου και τα Νεροδικεία!

—'Αιντε στο καλό... και με το καλό να ξαναέρθεις στο σπιτάκι σου. Μπορεί εύκολα να κλείσεις ένα πανάθουρο, μα όχι και μια καρδιά σαν τη δική μου. Είμαι μωρή Σμυρνιά πονοφύκη! Και έχεσας τα φάρμακά σου και τα Νεροδικεία!

—'Αιντε στο καλό... και με το καλό να ξαναέρθεις στο σπιτάκι σου. Μπορεί εύκολα να κλείσεις ένα πανάθουρο, μα όχι και μια καρδιά σαν τη δική μου. Είμαι μωρή Σμυρνιά πονοφύκη! Και έχεσας τα φάρμακά σου και τα Νεροδικεία!

—'Αιντε στο καλό... και με το καλό να ξαναέρθεις στο σπιτάκι σου. Μπορεί εύκολα να κλείσεις ένα πανάθουρο, μα όχι και μια καρδιά σαν τη δική μου. Είμαι μωρή Σμυρνιά πονοφύκη! Και έχεσας τα φάρμακά σου και τα Νεροδικεία!

—'Αιντε στο καλό... και με το καλό να ξαναέρθεις στο σπιτάκι σου. Μπορεί εύκολα να κλείσεις ένα πανάθουρο, μα όχι και μια καρδιά σαν τη δική μου. Είμαι μωρή Σμυρνιά πονοφύκη! Και έχεσας τα φάρμακά σου και τα Νεροδικεία!

—'Αιντε στο καλό... και με το καλό να ξαναέρθεις στο σπιτάκι σου. Μπορεί εύκολα να κλείσεις ένα πανάθουρο, μα όχι και μια καρδιά σαν τη δική μου. Είμαι μωρή Σμυρνιά πονοφύκη! Και έχεσας τα φάρμακά σου και τα Νεροδικεία!

—'Αιντε στο καλό... και με το καλό να ξαναέρθεις στο σπιτάκι σου. Μπορεί εύκολα να κλείσεις ένα πανάθουρο, μα όχι και μια καρδιά σαν τη δική μου. Είμαι μωρή Σμυρνιά πονοφύκη! Και έχεσας τα φάρμακά σου και τα Νεροδικεία!

Το Νεροδικείο

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

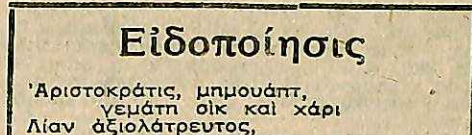
—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

—'Ακου με, 'Εφταλία, το καλό που σου έβλω για να κλείσεις το ρημάδι π' άνοιξες, για να σε πάω στο Νεροδικείο! Στο λέω και να το ξέρεις μια για πάντα. Που άκουσπκε καλέ αφού δέ μου πλερώσατε μεσοτοιχία ν' άνοιξης πανάθουρο μέσ' την αυλή μου για να βλέπεις τί κάνω! Φώναζε η Ζαχαρώ η Σαμιώτισσα, η διπλανή της 'Εφταλίας και το σαγύνη της έφρυνε και

Ειδοποιήσεις

'Αριστοκράτης, μπουαππ, γεμάτος, οίκ και χάρη. Λίαν αξιοπρόσωπος, παταγωδώς, ούρα, στο προσέχεις του 'Θεσαυρού' το τεύχος αριθμάρει 'Η Παρθενόνη η γυνώστη τούς πάσι, η 'Αρχαία.

Σπεύσατε πάντες συνεπώς με τράμ και γκαζοζέιν να πάρετε μεζέν...

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Η «Γαλιπούλα»

Πολλών λογίων αδυναμίες είχε ο Πρόδρομος ο Καραμανλής. 'Αλλά μια από τις μεγαλύτερες αδυναμίες του ήταν το στομάχι του. Δυο ολοκληρώσε μπνες από τα Χριστούγεννα μελετούσε το χριστουγεννιάτικο φαγητό και άνεκοίνωσε τα σκεδιά του στην γυναίκα του:

—Κυριακούλα, κουζούμ!
—Τ' είναι, γαβρούμ;
—Κυριακούλα, κουζούμ, γαλιπούλα να

—Κυριακούλα, κουζούμ, γαλιπούλα να

—Κυριακούλα, κουζούμ, γαλιπούλα να

—Κυριακούλα, κουζούμ, γαλιπούλα να

—Κυριακούλα, κουζούμ, γαλιπούλα να

—Κυριακούλα, κουζούμ, γαλιπούλα να

—Κυριακούλα, κουζούμ, γαλιπούλα να

—Κυριακούλα, κουζούμ, γαλιπούλα να

—Κυριακούλα, κουζούμ, γαλιπούλα να

—Κυριακούλα, κουζούμ, γαλιπούλα να

—Κυριακούλα, κουζούμ, γαλιπούλα να

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ : 30 ετών.
ΕΛΕΝΗ : 26 ετών, σύζυγος του.
(Η σκηνή σ' ένα κομψό σαλόνι).

Π α υ λ ο ς (αδελφοί).—Από πού ήταν το γράμμα που έλαβες σήμερα το πρωί;
Ε λ ε ν η.—Πού γράμμα; Π α υ λ ο ς.—Το γράμμα εκείνο που διάβασες, ή μάλλον ξανά διάβασες όταν ήλθα. Και πού το έγραψε μόλις με είδες.
Ε λ ε ν η.—Τόκουμα; Π α υ λ ο ς.—Ναι, ναι, τότε κρυμμένα μέσα στη μπλούζα σου.
Ε λ ε ν η.—Σίγα να μη τούκρυφα και πάνω στην καρδιά μου;
Π α υ λ ο ς.—Από πού εν είνε αυτό το γράμμα;
Ε λ ε ν η.—Τι περίεργος που είσαι.

Π α υ λ ο ς.—Δεν φαντάζομαι να με της και αδιάκριτο. Είναι παρολόγο το ότι ένας σύζυγος ζητάει να μάθει ποιος γράφει στη γυναίκα του;
Ε λ ε ν η.—Όχι βέβαια. Έξαρτάται όμως από τον τρόπο με τον οποίο θα ζητήσει το μάθη. Οι δικές σου ερωτήσεις έχουν το, να ανακρίσεις. Νευρίζεις... Φάνεσαι, θυμωμένος.
Π α υ λ ο ς.—Και σ' δεν μου άπαιτάς;
Ε λ ε ν η.—Ορίστε, λοιπόν, μάθετε : το γράμμα αυτό που σ'εσκέπασε τόσο, είναι απλούστατα, το λογαριασμό της μοδίστρας μου! Είσαι ευχάριστημένος τόσο;

Π α υ λ ο ς.—Μπα! Ναι;...
Ε λ ε ν η.—Πώς το λες αυτό, το «ναί». Με την άκρη των

χειλιών. Θέλεις να δής τον λογαριασμό;
Π α υ λ ο ς.—(μετά σύντομο διατάγμα).—Όχι. Βλέπεις, τι έχω καλό χαρακτήρα. Δεν υποφέρω να της πω είμαι ζηλιάρης, πώς σου κάνω σκηνές, πώς σε κατασκοπεύω. Πιστεύω σ' ότι μου λες χωρίς να γυρεύω αποδείξεις.
Ε λ ε ν η.—(ειρωνικά).—Τι τιμή!...
Π α υ λ ο ς.—Αντί να με ειρωνεύεσαι, θα έπρεπε ν' αναγνωρίσεις πόσο βολικός είμαι... Μου λες ότι πρόκειται περί λογαριασμού της μοδίστρας σου κι' εγώ πιστεύω, χωρίς να ζητώ να δω.
Ε λ ε ν η.—Τι απέραντη καλωσύνη!

Π α υ λ ο ς.—Αφ'η, σε παρακαλώ τις κοροϊδίες κατά μέτρος και ομολόγησε ότι πρέπει να είναι πολύ βολικός ένας σύζυγος για να πιστεύει ότι μια γυναίκα μπορεί να δαξεί στον κόρφο της τον λογαριασμό της μοδίστρας της. (Συνοφρυμαμένος).—Και τώρα σε αλλεζώμε θέμα ομιλίας, γιατί είσαι ώριμα πράγματα που δεν πρέπει κανείς να τα πολυσκαλίζει.
Ε λ ε ν η.—Σ' αυτό συμφωνώ μαζί σου.
Π α υ λ ο ς.—Μην ξεχνάς ως τόσο ότι έχω κάθε λόγο να είμαι ζηλιάρης. Είσαι άομορφη και στο δρόμο οι άνδρες γυρίζουν και σε κυττάζουν.

Ε λ ε ν η.—Επειδή με βρίσκουν του γούστου τών!
Π α υ λ ο ς.—Και μπορείς να εντύπωση τους αυτόν να στήν εκφράσουν όχι μόνο με βλέμματα, αλλά και με άλλο τρόπο...
Ε λ ε ν η.—Αν γίνεται, τώ να σε προειδοποιήσω. Είμαι τιμω γυναίκα.

Π α υ λ ο ς.—Αμφιβάλλω.Θα φοβόσουν. Έξ' άλλου όλες οι γυναίκες είναι τιμω έως την ημέρα που παύουν να είναι!
Ε λ ε ν η.—Χαριτωμένο! (έκνευρισμένη).—Τι θαμιάσισ καιού που κάνεις σήμερα.
Ε λ ε ν η.—'Ιδώς γι' αυτήν την εποχή.
Π α υ λ ο ς.—(απότομα).—Δός μου αυτό το γράμμα.
Ε λ ε ν η.—Πάει; Σου είπα να στο δώσω εδώ και λίγες στιγμές. Τώρα όμως δεν έχω καμιά

διάθεση. Πρό ενός λεπτού το αίτημά σου ήταν σχεδόν φυσικό, ενώ τώρα είναι δολοφονικό. Προσθλητικό.
Π α υ λ ο ς.—Μη προσθαίσεις να με αποκοιμίσω με όμορφα λόγια. Δός μου το γράμμα!
Ε λ ε ν η.—(αποφασιστικά).—Όχι!
Π α υ λ ο ς.—'Η άρνησις αυτή είναι μια ομολογία. Δός μου το γράμμα ή το παίρνω διά της βίας.
Ε λ ε ν η.—Θα τολμούσες να να τέτοιο πράγμα;
(Σηκώνεται και κυττάζοντας τον άνδρα της, ανάβει ένα κερί. Πιάνει το γράμμα απ' τον κόρφο της και το πλησιάζει στη φλόγα).

Π α υ λ ο ς.—(δρμώντας).—'Α, έλεειν!...
(Επισκοπεί ολιγοστίγμη παλί. 'Ο σύζυγος άρπάξει το γράμμα).

Ε λ ε ν η.—Θα μου το πληρώσεις αυτό!
(Με χέρια που τρέμουν, ο σύζυγος ανοίγει το γράμμα και διαβάζει. 'Η σύζυγος χαμογελά).

Π α υ λ ο ς.—(έκπληκτος).—Διάβολε! Είναι ο λογαριασμός της μοδίστρας σου.
Ε λ ε ν η.—Μά τι φαντάζοσιν λοιπόν καυμένοι;
Π α υ λ ο ς.—(τρομαγμένος με το ποσόν του λογαριασμού).—Τριάντα χιλιάδες φράγκα!...

Ε λ ε ν η.—Τι σου λέγα; Π α υ λ ο ς.—Δεν μου είπες τίποτε.

Ε λ ε ν η.—Πρό ενός λεπτού σου είπα: «Θά' μου το πληρώσεις αυτό!»
Π α υ λ ο ς.—(σάν να καταλαβαίνει).—'Ωραία μου την κατάσταση παμψηφεί. Έκρυψες επιτήδες τον λογαριασμό για να με κάνεις να σου πω πράγματα δυσάρεστα κι' ύστερα βλέποντας το λάθος μου, να σου πληρώσω το λογαριασμό για να ξεβλώσω. (Κατενθροσμένος κατά βάθος, που ό' υπόνοιες του δεν έβγιναν αληθινές).—Κατεργάρα!

Ε λ ε ν η.—(με ύφος αβώας περιστρώας).—Πώς μπορείς Θεέ μου, να φαντάζεσαι τέτοια πράγματα... Τι διαστραμμένο πνεύμα που έχεις, αγάπη μου!...

Ε. ΓΚΛΟΥΚ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ : 30 ετών.
ΕΛΕΝΗ : 26 ετών, σύζυγος του.
(Η σκηνή σ' ένα κομψό σαλόνι).

Π α υ λ ο ς (αδελφοί).—Από πού ήταν το γράμμα που έλαβες σήμερα το πρωί;
Ε λ ε ν η.—Πού γράμμα; Π α υ λ ο ς.—Το γράμμα εκείνο που διάβασες, ή μάλλον ξανά διάβασες όταν ήλθα. Και πού το έγραψε μόλις με είδες.
Ε λ ε ν η.—Τόκουμα; Π α υ λ ο ς.—Ναι, ναι, τότε κρυμμένα μέσα στη μπλούζα σου.
Ε λ ε ν η.—Σίγα να μη τούκρυφα και πάνω στην καρδιά μου;
Π α υ λ ο ς.—Από πού εν είνε αυτό το γράμμα;
Ε λ ε ν η.—Τι περίεργος που είσαι.

Π α υ λ ο ς.—Δεν φαντάζομαι να με της και αδιάκριτο. Είναι παρολόγο το ότι ένας σύζυγος ζητάει να μάθει ποιος γράφει στη γυναίκα του;
Ε λ ε ν η.—Όχι βέβαια. Έξαρτάται όμως από τον τρόπο με τον οποίο θα ζητήσει το μάθη. Οι δικές σου ερωτήσεις έχουν το, να ανακρίσεις. Νευρίζεις... Φάνεσαι, θυμωμένος.
Π α υ λ ο ς.—Και σ' δεν μου άπαιτάς;
Ε λ ε ν η.—Ορίστε, λοιπόν, μάθετε : το γράμμα αυτό που σ'εσκέπασε τόσο, είναι απλούστατα, το λογαριασμό της μοδίστρας μου! Είσαι ευχάριστημένος τόσο;

Π α υ λ ο ς.—Μπα! Ναι;...
Ε λ ε ν η.—Πώς το λες αυτό, το «ναί». Με την άκρη των

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ : 30 ετών.
ΕΛΕΝΗ : 26 ετών, σύζυγος του.
(Η σκηνή σ' ένα κομψό σαλόνι).

Π α υ λ ο ς (αδελφοί).—Από πού ήταν το γράμμα που έλαβες σήμερα το πρωί;
Ε λ ε ν η.—Πού γράμμα; Π α υ λ ο ς.—Το γράμμα εκείνο που διάβασες, ή μάλλον ξανά διάβασες όταν ήλθα. Και πού το έγραψε μόλις με είδες.
Ε λ ε ν η.—Τόκουμα; Π α υ λ ο ς.—Ναι, ναι, τότε κρυμμένα μέσα στη μπλούζα σου.
Ε λ ε ν η.—Σίγα να μη τούκρυφα και πάνω στην καρδιά μου;
Π α υ λ ο ς.—Από πού εν είνε αυτό το γράμμα;
Ε λ ε ν η.—Τι περίεργος που είσαι.

Π α υ λ ο ς.—Δεν φαντάζομαι να με της και αδιάκριτο. Είναι παρολόγο το ότι ένας σύζυγος ζητάει να μάθει ποιος γράφει στη γυναίκα του;
Ε λ ε ν η.—Όχι βέβαια. Έξαρτάται όμως από τον τρόπο με τον οποίο θα ζητήσει το μάθη. Οι δικές σου ερωτήσεις έχουν το, να ανακρίσεις. Νευρίζεις... Φάνεσαι, θυμωμένος.
Π α υ λ ο ς.—Και σ' δεν μου άπαιτάς;
Ε λ ε ν η.—Ορίστε, λοιπόν, μάθετε : το γράμμα αυτό που σ'εσκέπασε τόσο, είναι απλούστατα, το λογαριασμό της μοδίστρας μου! Είσαι ευχάριστημένος τόσο;

Π α υ λ ο ς.—Μπα! Ναι;...
Ε λ ε ν η.—Πώς το λες αυτό, το «ναί». Με την άκρη των

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

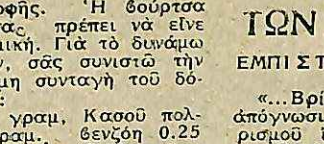
ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ : 30 ετών.
ΕΛΕΝΗ : 26 ετών, σύζυγος του.
(Η σκηνή σ' ένα κομψό σαλόνι).

Π α υ λ ο ς (αδελφοί).—Από πού ήταν το γράμμα που έλαβες σήμερα το πρωί;
Ε λ ε ν η.—Πού γράμμα; Π α υ λ ο ς.—Το γράμμα εκείνο που διάβασες, ή μάλλον ξανά διάβασες όταν ήλθα. Και πού το έγραψε μόλις με είδες.
Ε λ ε ν η.—Τόκουμα; Π α υ λ ο ς.—Ναι, ναι, τότε κρυμμένα μέσα στη μπλούζα σου.
Ε λ ε ν η.—Σίγα να μη τούκρυφα και πάνω στην καρδιά μου;
Π α υ λ ο ς.—Από πού εν είνε αυτό το γράμμα;
Ε λ ε ν η.—Τι περίεργος που είσαι.

Π α υ λ ο ς.—Δεν φαντάζομαι να με της και αδιάκριτο. Είναι παρολόγο το ότι ένας σύζυγος ζητάει να μάθει ποιος γράφει στη γυναίκα του;
Ε λ ε ν η.—Όχι βέβαια. Έξαρτάται όμως από τον τρόπο με τον οποίο θα ζητήσει το μάθη. Οι δικές σου ερωτήσεις έχουν το, να ανακρίσεις. Νευρίζεις... Φάνεσαι, θυμωμένος.
Π α υ λ ο ς.—Και σ' δεν μου άπαιτάς;
Ε λ ε ν η.—Ορίστε, λοιπόν, μάθετε : το γράμμα αυτό που σ'εσκέπασε τόσο, είναι απλούστατα, το λογαριασμό της μοδίστρας μου! Είσαι ευχάριστημένος τόσο;

Π α υ λ ο ς.—Μπα! Ναι;...
Ε λ ε ν η.—Πώς το λες αυτό, το «ναί». Με την άκρη των

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ : 30 ετών.
ΕΛΕΝΗ : 26 ετών, σύζυγος του.
(Η σκηνή σ' ένα κομψό σαλόνι).

Π α υ λ ο ς (αδελφοί).—Από πού ήταν το γράμμα που έλαβες σήμερα το πρωί;
Ε λ ε ν η.—Πού γράμμα; Π α υ λ ο ς.—Το γράμμα εκείνο που διάβασες, ή μάλλον ξανά διάβασες όταν ήλθα. Και πού το έγραψε μόλις με είδες.
Ε λ ε ν η.—Τόκουμα; Π α υ λ ο ς.—Ναι, ναι, τότε κρυμμένα μέσα στη μπλούζα σου.
Ε λ ε ν η.—Σίγα να μη τούκρυφα και πάνω στην καρδιά μου;
Π α υ λ ο ς.—Από πού εν είνε αυτό το γράμμα;
Ε λ ε ν η.—Τι περίεργος που είσαι.

Π α υ λ ο ς.—Δεν φαντάζομαι να με της και αδιάκριτο. Είναι παρολόγο το ότι ένας σύζυγος ζητάει να μάθει ποιος γράφει στη γυναίκα του;
Ε λ ε ν η.—Όχι βέβαια. Έξαρτάται όμως από τον τρόπο με τον οποίο θα ζητήσει το μάθη. Οι δικές σου ερωτήσεις έχουν το, να ανακρίσεις. Νευρίζεις... Φάνεσαι, θυμωμένος.
Π α υ λ ο ς.—Και σ' δεν μου άπαιτάς;
Ε λ ε ν η.—Ορίστε, λοιπόν, μάθετε : το γράμμα αυτό που σ'εσκέπασε τόσο, είναι απλούστατα, το λογαριασμό της μοδίστρας μου! Είσαι ευχάριστημένος τόσο;

Π α υ λ ο ς.—Μπα! Ναι;...
Ε λ ε ν η.—Πώς το λες αυτό, το «ναί». Με την άκρη των

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

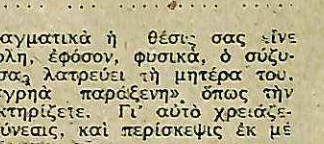
ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ : 30 ετών.
ΕΛΕΝΗ : 26 ετών, σύζυγος του.
(Η σκηνή σ' ένα κομψό σαλόνι).

Π α υ λ ο ς (αδελφοί).—Από πού ήταν το γράμμα που έλαβες σήμερα το πρωί;
Ε λ ε ν η.—Πού γράμμα; Π α υ λ ο ς.—Το γράμμα εκείνο που διάβασες, ή μάλλον ξανά διάβασες όταν ήλθα. Και πού το έγραψε μόλις με είδες.
Ε λ ε ν η.—Τόκουμα; Π α υ λ ο ς.—Ναι, ναι, τότε κρυμμένα μέσα στη μπλούζα σου.
Ε λ ε ν η.—Σίγα να μη τούκρυφα και πάνω στην καρδιά μου;
Π α υ λ ο ς.—Από πού εν είνε αυτό το γράμμα;
Ε λ ε ν η.—Τι περίεργος που είσαι.

Π α υ λ ο ς.—Δεν φαντάζομαι να με της και αδιάκριτο. Είναι παρολόγο το ότι ένας σύζυγος ζητάει να μάθει ποιος γράφει στη γυναίκα του;
Ε λ ε ν η.—Όχι βέβαια. Έξαρτάται όμως από τον τρόπο με τον οποίο θα ζητήσει το μάθη. Οι δικές σου ερωτήσεις έχουν το, να ανακρίσεις. Νευρίζεις... Φάνεσαι, θυμωμένος.
Π α υ λ ο ς.—Και σ' δεν μου άπαιτάς;
Ε λ ε ν η.—Ορίστε, λοιπόν, μάθετε : το γράμμα αυτό που σ'εσκέπασε τόσο, είναι απλούστατα, το λογαριασμό της μοδίστρας μου! Είσαι ευχάριστημένος τόσο;

Π α υ λ ο ς.—Μπα! Ναι;...
Ε λ ε ν η.—Πώς το λες αυτό, το «ναί». Με την άκρη των

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ : 30 ετών.
ΕΛΕΝΗ : 26 ετών, σύζυγος του.
(Η σκηνή σ' ένα κομψό σαλόνι).

Π α υ λ ο ς (αδελφοί).—Από πού ήταν το γράμμα που έλαβες σήμερα το πρωί;
Ε λ ε ν η.—Πού γράμμα; Π α υ λ ο ς.—Το γράμμα εκείνο που διάβασες, ή μάλλον ξανά διάβασες όταν ήλθα. Και πού το έγραψε μόλις με είδες.
Ε λ ε ν η.—Τόκουμα; Π α υ λ ο ς.—Ναι, ναι, τότε κρυμμένα μέσα στη μπλούζα σου.
Ε λ ε ν η.—Σίγα να μη τούκρυφα και πάνω στην καρδιά μου;
Π α υ λ ο ς.—Από πού εν είνε αυτό το γράμμα;
Ε λ ε ν η.—Τι περίεργος που είσαι.

Π α υ λ ο ς.—Δεν φαντάζομαι να με της και αδιάκριτο. Είναι παρολόγο το ότι ένας σύζυγος ζητάει να μάθει ποιος γράφει στη γυναίκα του;
Ε λ ε ν η.—Όχι βέβαια. Έξαρτάται όμως από τον τρόπο με τον οποίο θα ζητήσει το μάθη. Οι δικές σου ερωτήσεις έχουν το, να ανακρίσεις. Νευρίζεις... Φάνεσαι, θυμωμένος.
Π α υ λ ο ς.—Και σ' δεν μου άπαιτάς;
Ε λ ε ν η.—Ορίστε, λοιπόν, μάθετε : το γράμμα αυτό που σ'εσκέπασε τόσο, είναι απλούστατα, το λογαριασμό της μοδίστρας μου! Είσαι ευχάριστημένος τόσο;

Π α υ λ ο ς.—Μπα! Ναι;...
Ε λ ε ν η.—Πώς το λες αυτό, το «ναί». Με την άκρη των

Το τραγούδι της Καιτούλας

Ελληνικό διήγημα

—'Αντίο, αγάπη μου, καλή τύχη εκεί που πάς και να μη με ξεχάσεις... Μην ξεχάσεις πως σ' αγαπώ!...

—Κι' εγώ σ' αγαπώ, Καιτούλα, κι' ένας λόγος που σεύνω, είναι για να γυρίσω πλυσίος, να σεφάσω το σπίτι μου. 'Η σκέψη μου θα είναι πάντα κοντά σου.
—'Αντίο 'Αλκη, αντίο αγάπη μου!

Το τραίνο ξεκίνησε. Εκείνος κρεμασμένος από το παραθύρο, έβλεπε σιωπηλά στις μέρες των παπουτσιών της, δούσαν το τελειωμένο φάι.

—Στο καλό!... του ψιθύρισε η Καιτούλα ενώ τα μάτια της έ πλημμύριζαν από δάκρυα.
—Καλή ανάμνηση, Καιτούλα... Νά με περιμένεις... δεν θ' άρνησώ...

Και προσπαθώντας να χαμογελάσει, πρόσεξε :
—Τη φωνούλα σου να την κρατήσω για μένα... 'Ακούεις; Νά μη τραγουδήσεις μπρός στο μικρόφωνο, να, δεν θέλω.

—'Η Καιτούλα είχε δυο μεγάλα χαρίσματα : 'Ηταν πολύ όμορφη και είχε μια βελούδινη φωνούλα που ξετρελάκιζε όποιον την άκουγε.

Δεκαοχτώ χρόνων, ξανθιά, λευκομάτη, με ροδάλα μάγουλα, με δυο ματάκια νεορόπια, γαλανά και λαμπερά, έμοιαζε με νεράιδα του δάσους.

Τόν 'Αλκη τον αγαπούσε τρελά, με και κείνος τη λατρεύε. Ζω για να σ' αγαπάω, για να σε κάμω δική μου, της έλεγε. Και τώρα που ό' καλός της έφυγε, η ψυχή της Καιτούλας γέ.

μισε πόνο και θάμποςαν τα μάτια της από τα δάκρυα.
—'Ο καιρός πέρασε γοργά. 'Εφυγε το φθινόπωρο, ήρθε ό χειμώνας, με ό 'Αλκη ακόμα να γυρίσει!

Τού κάκου η Καιτούλα περιμένε να διαβάσει μέσα στα τόσα γράμματά του, τα φλογωμένα από αγάπη, την ποθητή λέξη «έρχομαι».

Τριγυρνά λυπημένη στην καμαρούλα της— άποτραβηγμένη από τον δικό της—προσπαθεί να συμπληρώσει με τη μοναξιά της και περισσότερο θέλει να σκεφθεί την άποψη που είχε πάρει :
—Θα τραγουδούσε στον ραδιοφωνικό σταθμό.

—'Ενας φίλος του σπιτιού της την έπεισε.
—Φωνή σαν τη δική σου, δεν πρέπει να πηγαίνει χαμένη, της είπε.

Κι' η Καιτούλα το αποφάσισε. Αυτό άλλως θα ήταν τσίνορο της. Θα την συγχωρούσε ό 'Αλκη, γι' ό' ώρα του ραντεβού δεν άφαισε δουλειά. Κι' σε λίγο έρε κρόφονο και κατέβη στο μικρόφωνο στεγνό.

—'Η φωνή της μετέταξε κονταρτό. Κι' έβλεπε το δειλινό, με την γέννηση πραγματικά.

—'Η έλπιδα της έδινε φτερά για την επιτυχία και έχασε την ό' γαμήνη της : «Δεν δώσει στον άδω, παρά μόνο για σένα», του είχε πει.

Μά τι σημασία μπορούσε να δώσουν ό' Μήπως και από το ραδιόφωνο δεν τραγουδούσε για κείνον;

Μά πόσο είχε γελασθή η Καιτούλα! 'Ο καλός της θύμιζε γι' ατί δεν κράτησε την υπόσχεσή της. Και τα γράμματά της με νανε πιά δίχως απάντηση.

—'Ατέλειωτα, πνευμένα γράμμα.

τα έστελνε κάθε μέρα, με και νένα δεν της έφερνε τη χαρά που ποθούσε... Μια απάντηση, δυο λόγια, έστω και πικρά, φάνει να ήσαν από τον αγαπημένο της.

—'Ετσι ό καιρός περνούσε και η Καιτούλα άρρωστικη από τον καμμό της. Στα ροδάλα μάγουλά της απλώθηκε ή χλωμάδα του πόνου. Πονούσε ή Καιτούλα και καυτά δάκρυα έβρεχαν τό χωρά μάγουλά της. 'Αλλοίμονο!...

Το τραγούδι σκότωσε την αγάπη της. Τά φωτεινά της μάτια έχουν σκοτεινιάσει τώρα από τον μαζύ κύκλο της αγρύπνιας. 'Η άσπρεια την είχε σφιχταγκάλιασει για καλά.

Θέλει όμως να τραγουδήσει με άκούη φορά, για να την άκούσει ό 'Αλκη. Κανείς δεν μπόρεσε να της άρνηθή την επιθυμία της αυτή.

Και τραγουδούσε απαλά, σιγά, θλιβερά, με τα δάκρυα στα μάτια, κι' όταν τελείωσε, ψιθύρισε κοντά στο μικρόφωνο :

—'Αλκη, μ' άκούεις;... Τό ξέρω πως μ' άκούεις... Τό αισθάνομαι... Πριν πεθάνω θέλω να ξέρεις πως σ' αγαπάω πολύ, ατέλειωτα... 'Αλκη... Τιμωρήθηκα πολύ... Μά μοι ναυτικός σκοπός, του τραγουδιού μου ήταν να φτάση ή φωνή μου κοντά σου... Τώρα... όλα πιά τελειώσαν, αγάπη μου... Συγχώρεσέ με... Αυτή είναι ή τελευταία μου έκπνοη!...

—Τά πόδια της δεν την κρατούσαν πιά και σωριάστηκε στο πάτωμα ή Καιτούλα, πριν προφτάσουν να τη συγκαταστήσουν.

—Σάν μέσα σ' όνειρο άκουσε όταν ύστερα από πολλή ώρα συτρεσε και βρέθηκε στο κρεβάτι της.

—'Ανοιξε τα μάτια της κι' αντί να δει το 'Αλκη να της χαμογελά.

—Καιτούλα!... 'Αγαπημένο μου!... Και τό θαύμα της αγάπης έ.

Α λ α γ ι α τ α Τ.Κ.Λ.—'Αγαπάτε πολύ τις απολαύσεις, το χρήμα, την πολυτέλεια, όλα όσα κάνουν τη ζωή άνετη και όραια. Στη ζωή σας θα έχετε πολλές ερωτικές περιπέτειες. 'Η αγάπη έχει σε σας χαρακτήρα μάλλον υλικό. Θα παντρευθήτε από έρωτα όχι άμαρως, αλλά πολύ νωρίς, και θα εύχησθε αν φροντίσετε να στηρίξετε ή αγάπη σας σε ψυχικές βάσεις. Θα αποκτήσετε παιδιά και αυτό θα σας δώσει με γαλή χαρά. 'Αργότερα τα οικονομικά σας θα γίνουν πολύ άνετρα.

Θ ε α τ ο δ Κ υ ν η γ ι ο υ.—Είσθε εξαιρετικά εύαισθη, εύχαριστη στην συντροφιά, άξια γάμπτη. Έχετε υψηλά ιδανικά. Δεν σας άρέσει να έρωτοτροπείτε επειδή τα αισθήματά σας είναι βαθιά και μεγάλης διάρκειας. Θα παντρευθήτε ένωρίς από έρωτα, και ή συνζυγική σας ζωή θα είναι εξαιρετικά εύτυχισμένη. Θα αποκτήσετε λίγη παιδεία. Τα οικονομικά σας θα υπόκεινται σε δυσκολίες μεταλλάγας της τύχης. Εύκοιη σας ήμερα τό Σάββατο, χρώμα σας τό καφέ και τό μαύρο, λίθος σας ό όνυξ.

Ζ ω ζ ω Ν.Τ.—Είσθε εύαισθη και άξιαγάμπτη. Έχετε την ικανότητα να μοντεύετε τις σκέψεις των άλλων. Όταν επιδιώκετε κάποιο σκοπό τον έπιτυχετε χάνετε παρά τις δυσκολίες και τα εμπόδια που μπορούν να σας παρουσιαστούν. Δεν σας άρέσει να έρωτοτροπείτε επειδή τα αισθήματά σας είναι βαθιά και μεγάλης διάρκειας. Θα παντρευθήτε από αγάπη και ή συνζυγική σας ζωή θα είναι ήρεμη και άφρονιμη. Δεν θ' αποκτήσετε πολλά παιδιά. Τα οικονομικά σας υπόκεινται σε διαρκείς μεταλλάγας της τύχης. Τυχ' ό' σας ήμερα τό Σάββατο, χρώμα σας τό μπλε και τό μαύρο, λίθος σας τό όπάλι.

Δ ρ Κ Α Μ Α

—'Η Καιτούλα έξφυγε τον κίνδυνο. 'Αρχισε να συνέχεται. Συναρπάζοντας τα μάγουλά της, ξαναγέλασε ή όμη της. Σπράχθηκε απ' το κρεβάτι και δεν τραγούδαιε πιά παρά μόνο για τον καλό της, τον 'Αλκη, το λατρευτό της σύζυγο.

ΑΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Α λ α γ ι α τ α Τ.Κ.Λ.—'Αγαπάτε πολύ τις απολαύσεις, το χρήμα, την πολυτέλεια, όλα όσα κάνουν τη ζωή άνετη και όραια. Στη ζωή σας θα έχετε πολλές ερωτικές περιπέτειες. 'Η αγάπη έχει σε σας χαρακτήρα μάλλον υλικό. Θα παντρευθήτε από έρωτα όχι άμαρως, αλλά πολύ νωρίς, και θα εύχησθε αν φροντίσετε να στηρίξετε ή αγάπη σας σε ψυχικές βάσεις. Θα αποκτήσετε παιδιά και αυτό θα σας δώσει με γαλή χαρά. 'Αργότερα τα οικονομικά σας θα γίνουν πολύ άνετρα.

Θ ε α τ ο δ Κ υ ν η γ ι ο υ.—Είσθε εξαιρετικά εύαισθη, εύχαριστη στην συντροφιά, άξια γάμπτη. Έχετε υψηλά ιδανικά. Δεν σας άρέσει να έρωτοτροπείτε επειδή τα αισθήματά σας είναι βαθιά και μεγάλης διάρκειας. Θα παντρευθήτε ένωρίς από έρωτα, και ή συνζυγική σας ζωή θα είναι εξαιρετικά εύτυχισμένη. Θα αποκτήσετε λίγη παιδεία. Τα οικονομικά σας θα υπόκεινται σε δυσκολίες μεταλλάγας της τύχης. Εύκοιη σας ήμερα τό Σάββατο, χρώμα σας τό καφέ και τό μαύρο, λίθος σας ό όνυξ.

Ζ ω ζ ω Ν.Τ.—Είσθε εύαισθη και άξιαγάμπτη. Έχετε την ικανότητα να μοντεύετε τις σκέψεις των άλλων. Όταν επιδιώκετε κάποιο σκοπό τον έπιτυχετε χάνετε παρά τις δυσκολίες και τα εμπόδια που μπορούν να σας παρουσιαστούν. Δεν σας άρέσει να έρωτοτροπείτε επειδή τα αισθήματά σας είναι βαθιά και μεγάλης διάρκειας. Θα παντρευθήτε από αγάπη και ή συνζυγική σας ζωή θα είναι ήρεμη και άφρονιμη. Δεν θ' αποκτήσετε πολλά παιδιά. Τα οικονομικά σας υπόκεινται σε διαρκείς μεταλλάγας της τύχης. Τυχ' ό' σας ήμερα τό Σάββατο, χρώμα σας τό μπλε και τό μαύρο, λίθος σας τό όπάλι.

Δ ρ Κ Α Μ Α

—'Η Καιτούλα έξφυγε τον κίνδυνο. 'Αρχισε να συνέχεται. Συναρπάζοντας τα μάγουλά της, ξαναγέλασε ή όμη της. Σπράχθηκε απ' το κρεβάτι και δεν τραγούδαιε πιά παρά μόνο για τον καλό της, τον 'Αλκη, το λατρευτό της σύζυγο.

ΑΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

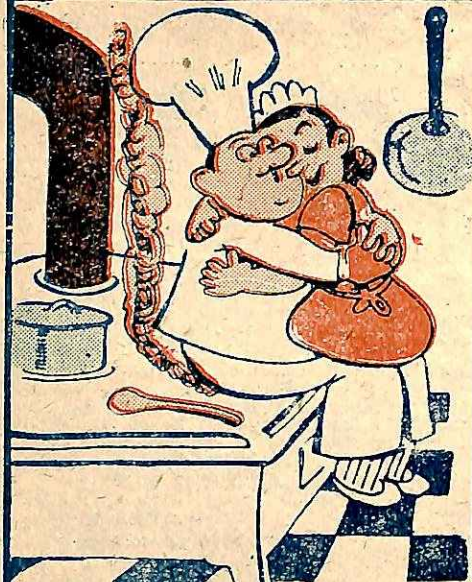
Α λ α γ ι α τ α Τ.Κ.Λ.—'Αγαπάτε πολύ τις απολαύσεις, το χρήμα, την πολυτέλεια, όλα όσα κάνουν τη ζωή άνετη και όραια. Στη ζωή σας θα έχετε πολλές ερωτικές περιπέτειες. 'Η αγάπη έχει σε σας χαρακτήρα μάλλον υλικό. Θα παντρευθήτε από έρωτα όχι άμαρως, αλλά πολύ νωρίς, και θα εύχησθε αν φροντίσετε να στηρίξετε ή αγάπη σας σε ψυχικές βάσεις. Θα αποκτήσετε παιδιά και αυτό θα σας δώσει με γαλή χαρά. 'Αργότερα τα οικονομικά σας θα γίνουν πολύ άνετρα.

Θ ε α τ ο δ Κ υ ν η γ ι ο υ.—Είσθε εξαιρετικά εύαισθη, εύχαριστη στην συντροφιά, άξια γάμπτη. Έχετε υψηλά ιδανικά. Δεν σας άρέσει να έρωτοτροπείτε επειδή τα αισθήματά σας είναι βαθιά και μεγάλης διάρκειας. Θα παντρευθήτε ένωρίς από έρωτα, και ή συνζυγική σας ζωή θα είναι εξαιρετικά εύτυχισμένη. Θα αποκτήσετε λίγη παιδεία. Τα οικονομικά σας θα υπόκεινται σε δυσκολίες μεταλλάγας της τύχης. Εύκοιη σας ήμερα τό Σάββατο, χρώμα σας τό καφέ και τό μαύρο, λίθος σας ό όνυξ.

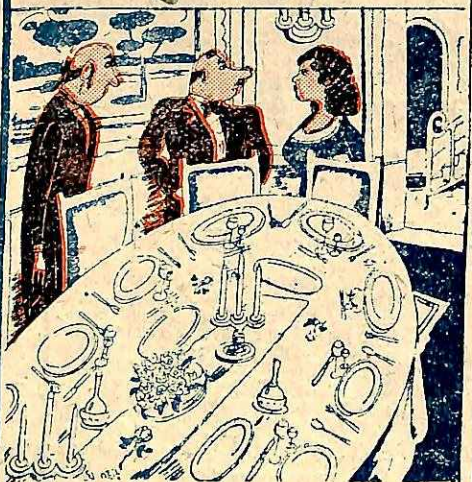
Ζ ω ζ ω Ν.Τ.—Είσθε εύαισθη και άξιαγάμπτη. Έχετε την ικανότητα να μοντεύετε τις σκέψεις των άλλων. Όταν επιδιώκετε κάποιο σκοπό τον έπιτυχετε χάνετε παρά τις δυσκολίες και τα εμπόδια που μπορούν να σας παρουσιαστούν. Δεν σας άρέσει να έρωτοτροπείτε επειδή τα αισθήματά σας είναι βαθιά και μεγάλης διάρκειας. Θα παντρευθήτε από αγάπη και ή συνζυγική σας ζωή θα είναι ήρεμη και άφρονιμη. Δεν θ' αποκτήσετε πολλά παιδιά. Τα οικονομικά σας υπόκεινται σε διαρκείς μεταλλάγας της τύχης. Τυχ' ό' σας ήμερα τό Σάββατο, χρώμα σας τό μπλε και τό μαύρο, λίθος σας τό όπάλι.

Δ ρ Κ Α Μ Α

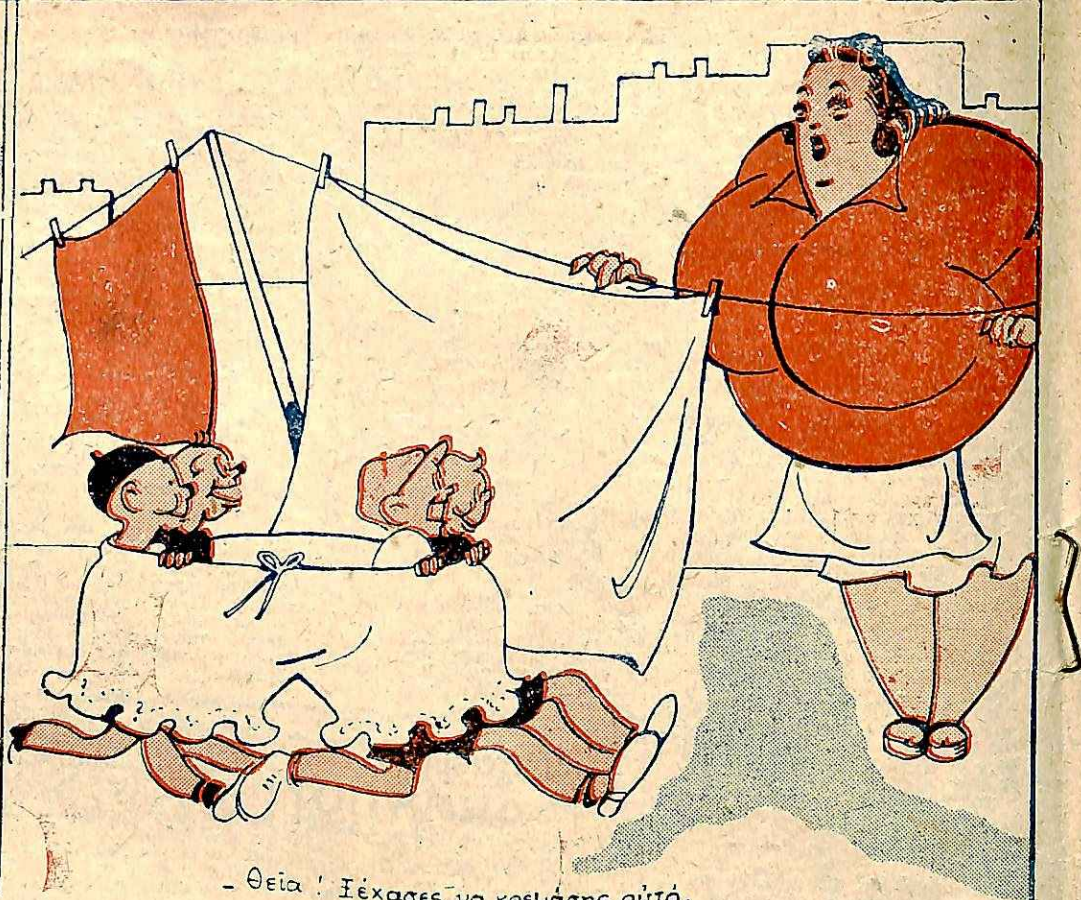
Α λ α γ

- Όταν ε'γκαλιάζω Πηνελόπη μου
νοιώθω νά μέ καίη μία φωτιά.

- Γιατί έβαλες τά άσημένια μαχαιροπή-
ρουνα; - Φοβάσαι μήπως τά κλέβουν;
- Όχι, μήπως τά αναγνωρίσουν.

- Θεία! Ίέχασες να κρεμάσεις αυτό.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑ — 'Ιστορία χωρίς λόγια.

- Που είναι ο Μποζάμπο;
- Τον έχουν φυλακή γιατί έκανε άσπρη αγορά

- Χριστός και παναμά! Τί έπαθες Πε-
λοπίδα; Έσιάλτη βλέπεις;